

“Draw Near unto Me”

By President Henry B. Eyring
Second Counselor in the First Presidency

„Tuvojieties Man”

Prezidents Henrijs B. Airings
Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

April 2025 general conference

Jesus Christ loves each of us. He offers us the opportunity to draw closer to Him.

My dear brothers and sisters, it is a joy for me to be with you in this general conference of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. This is His Church. We are gathered in buildings and homes all over the world in His name.

We take His name upon us when we enter His kingdom by covenant. He is the resurrected and glorified Son of God. We are mortals, subject to sin and death. Yet, in His love for each of us, the Savior invites us to come closer to Him.

Here is His invitation to us: “Draw near unto me and I will draw near unto you; seek me diligently and ye shall find me; ask, and ye shall receive; knock, and it shall be opened unto you.”

There are times we feel close to the Savior Jesus Christ. And yet, sometimes during our mortal trials, we feel some distance from Him and wish for an assurance that He knows what is in our hearts and loves us as individuals.

The Savior’s invitation includes the way to feel that assurance. Draw near Him by always remembering Him. Seek Him diligently through scripture study. Ask through heartfelt prayer to Heavenly Father to feel closer to His Beloved Son.

There is a simple way to think about it. It is what you would do if you were separated for a time from dear friends. You would find a way to communicate with them, you would cherish any message you received from them, and you would do all you could to help them.

The more that happened, the longer it lasted, the deeper the bond of affection would be

Jēzus Kristus mīl katru no mums. Viņš mums piedāvā iespēju tuvoties Viņam.

Mani dārgie brāļi un māsas, man ir prieks, ka varu būt kopā ar jums šajā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas vispārējā konferencē. Šī ir Viņa Baznīca. Viņa Vārdā mēs esam sapulcējušies lūgšanu namos un mājās visā pasaulē.

Kad mēs, noslēdzot derību, ieejam Viņa valstībā, mēs uzņemamies Viņa Vārdu. Viņš ir augšāmceltais un godības pilnais Dieva Dēls. Mēs savukārt esam mirstīgi, pakļauti grēkam un nāvei. Tomēr Savā mīlestībā pret katru no mums Glābējs aicina mūs tuvināties Viņam.

Lūk, Viņa aicinājums mums: „Tuvojieties Man, un Es tuvošos jums; meklējiet uzcītīgi Mani, un jūs atradīsiet Mani; lūdziet, un jūs saņemsit; klauvējiet, un jums taps atvērts.”

Dažkārt mēs jūtamies tuvi Glābējam Jēzum Kristum. Un tomēr dažkārt — mūsu laicīgajos izaicinājumos — mēs varam justies attālinājušies no Viņa un vēlamies pārliecināties par to, ka Viņš zina, kas ir mūsu sirdī, un mīl mūs kā personības.

Glābēja aicinājums sniedz iespēju, kā izjust šo pārliecību. Tuvojieties Viņam, vienmēr atceroties Viņu. Uzcītīgi meklējiet Viņu, studējot Svētos Rakstus. Sirsnīgā lūgšanā lūdziet Debesu Tēvu, lai justos tuvāki Viņa mīļotajam Dēlam.

Pastāv vienkāršs veids, kā to izprast. Iztēlojieties, ko jūs darītu, ja jūs uz kādu laiku būtu šķirti no jums dārgiem draugiem. Jūs atrastu veidu, kā sazināties ar viņiem, jūs augstu vērtētu jebkuru no viņiem saņemtu ziņu un darītu visu iespējamo, lai viņiem palīdzētu.

Jo biežāk tas notiktu un jo ilgāk tas turpinātos, jo stiprāka būtu jūsu savstarpējā saikne, un

strengthened, and you would feel yourself drawing ever nearer. If much time passed without the cherished communication and the opportunity to help one another, the bond would weaken.

Jesus Christ loves each of us. He offers that opportunity to draw closer to Him. As with a loving friend, you will do it in much the same way, by communicating through prayer to Heavenly Father in the name of Jesus Christ, listening for cherished guidance from the Holy Ghost, and then serving others for the Savior cheerfully. Soon you would feel that blessing of drawing nearer to Him.

In my youth, I experienced the joy of coming closer to the Savior—and of His coming closer to me—through simple acts of obedience to the commandments. When I was young, the sacrament was offered during an evening meeting. I can still remember one specific night, more than 75 years ago, when it was dark and cold outside. I remember a feeling of light and warmth as I realized that I had kept the commandment to gather with the Saints to partake of the sacrament, covenanting with our Heavenly Father to always remember His Son and keep His commandments.

At the end of the meeting that night, we sang the hymn “Abide with Me; ’Tis Eventide,” with the memorable words “O Savior, stay this night with me.”

These words brought an overwhelming sense of the Spirit to me, even as a young boy. I felt the Savior’s love and closeness that evening through the comfort of the Holy Ghost.

Years later I wanted to rekindle the same feeling of the Savior’s love and the closeness I had felt to the Lord during that sacrament meeting in my youth. So I kept another simple commandment: I searched the scriptures.

In the book of Luke, I read of the third day after His Crucifixion and burial, when faithful servants had come, out of love for the Savior, to anoint His body. When they arrived, they found the stone rolled away from the tomb and saw that His body was not there.

Two angels stood by and asked why they were afraid:

“Why seek ye the living among the dead?

“He is not here, but is risen: remember how he spake unto you when he was yet in Galilee,

“Saying, The Son of man must be delivered

jūs sajustu, ka satuvināties. Ja paietu daudz laika bez lolotās saziņas un iespējas palīdzēt viens otram, saikne kļūtu vājāka.

Jēzus Kristus mīl katru no mums. Viņš piedāvā iespēju — tuvoties Viņam. Tāpat kā ar mīlošu draugu, jūs to darīsit līdzīgi — sazinoties lūgšanā ar Debesu Tēvu Jēzus Kristus Vārdā, paklausot Viņa dārgajiem Svētā Gara norādījumiem un pēcāk ar prieku kalpojot citiem Glābēja uzdevumā. Pavisam drīz jūs sajūtīsiet svētību — tuvināšanos Viņam.

Jaunībā es pieredzēju prieku, tuvojoties Glābējam un jūtot, kā Viņš tuvojas man, kad vienkārši ievēroju baušļus. Tolaik mēs pieņemām Svēto Vakarēdienu, apmeklējot vakara sanāksmes. Es joprojām atceros vienu konkrētu vakaru — pirms vairāk nekā 75 gadiem, kad ārā bija tumšs un auksts. Es atceros gaismas un siltuma sajūtu, kad sapratu, ka esmu ievērojis bausli — pulcēties kopā ar svētajiem, pieņemot Svēto Vakarēdienu un tādējādi noslēdzot derību ar mūsu Debesu Tēvu — vienmēr atcerēties Viņa Dēlu un pildīt Viņa baušļus.

Tā vakara sanāksmes noslēgumā mēs dziedājām garīgo dziesmu „Ar mani paliec šovakar!”, kurā ir neaizmirstami vārdi: „Ar mani paliec šovakar, ak, mīlais Pestītāj!”

Šie vārdi manī — vēl jaunā zēnā — raisīja ļoti spēcīgu Gara apjausmu. Ar Svētā Gara spēku tovakar es sajutu Glābēja mīlestību un klātbūtni.

Pēc vairākiem gadiem es vēlējos no jauna atmodināt Glābēja mīlestības un klātbūtnes sajūtu, kuru izjutu pret To Kungu, jaunībā apmeklējot Svētā Vakarēdiena sanāksmi. Tādēļ es sāku ievērot vēl kādu vienkāršu bausli — pētīt Svētos Rakstus.

Lūkas evaņģēlijā es lasīju par trešo dienu pēc Viņa krustā sišanas un apbedīšanas, kad uzticīgās kalpotājas — mīlestībā pret Glābēju — bija atnākušas svaidīt Viņa miesu. Ierodoties viņas ieraudzīja, ka akmens no kapa ir novelts un ka Viņa ķermeņa tur vairs nav.

Parādījās divi eņģeļi un vaicāja, kāpēc viņas baiļojas:

„Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem?

Viņš nav šeit, bet ir augšāmcelies. Pieminiet, ko Viņš jums runājis, vēl Galilejā būdams, sacīdams: Cilvēka Dēlam būs tapt nodotam

into the hands of sinful men, and be crucified, and the third day rise again.”

That evening at dusk, two disciples walked from Jerusalem on the road to Emmaus, and the resurrected Lord appeared to them and walked with them.

The book of Luke allows us to walk with them that evening:

“And it came to pass, that, while they communed together and reasoned, Jesus himself drew near, and went with them.

“But their eyes were holden that they should not know him.

“And he said unto them, What manner of communications are these that ye have one to another, as ye walk, and are sad?

“And the one of them, whose name was Cleopas, answering said unto him, Art thou only a stranger in Jerusalem, and hast not known the things which are come to pass there in these days?”

They told Him of their sadness that Jesus had died when they had trusted He would be the Redeemer of Israel.

There must have been affection in the risen Lord’s voice as He spoke to these two sorrowful and mourning disciples.

As I continued to read, there came these words that warmed my heart, just as I had felt when I was a little boy:

“And they drew nigh unto the village, whither they went: and he made as though he would have gone further.

“But they constrained him, saying, Abide with us: for it is toward evening, and the day is far spent. And he went in to tarry with them.”

The Savior accepted that night the invitation to enter the house of His disciples. He sat at meat with them. He took bread, blessed it, broke it, and gave it to them. Their eyes were opened, and they knew Him. Then He vanished out of their sight.

Luke recorded for us the feelings of those blessed disciples: “And they said one to another, Did not our heart burn within us, while he talked with us by the way, and while he opened to us the scriptures?”

The two disciples then rushed back to Jerusalem to tell the eleven Apostles what had happened. As they were sharing their experience, the Savior appeared again.

He stood in the midst of them and “saith

grēcinieku rokās un krustā sistam, un trešā dienā augšāmcelties.”

Tajā vakarā, krēslas stundā, divi mācekļi gāja pa ceļu no Jeruzalemes uz Emavu, un augšāmceltais Kungs parādījās un gāja kopā ar viņiem.

Lūkas evaņģēlijs dāvā mums iespēju pabūt kopā ar viņiem:

„Un gadījās, kad tie tā savā starpā runāja un apspriedās, arī pats Jēzus tiem tuvojās un gāja ar viņiem.

Bet viņu acis tapa turētas, ka tie Viņu nepazina.

Un Viņš tiem sacīja: „Kādas tās runas, ko jūs runājat savā starpā uz ceļa?” Un viņi apstājās bēdu pilnām sirdīm.

Tad viens, vārdā Kleops, atbildēja un Viņam sacīja: „Vai Tu viens esi tāds svešinieks Jeruzalemē, kas nezina, kas šinīs dienās tur noticis?””

Viņi pastāstīja Viņam par savām bēdām, ka Jēzus ir miris, kaut arī viņi bija ticējuši, ka Viņš būs Israēla Pestītājs.

Glābēja balsi noteikti jautās mīlestība, kad Viņš runāja ar šiem abiem bēdu nomāktajiem un sērojošajiem mācekļiem.

Turpinot lasīt, seko vārdi, kas sasilda manu sirdi gluži tāpat, kā tas bija bērnībā:

„Un tie tuvojās pilsētiņai, kurp tie gāja, bet Viņš likās ejot tālāk.

Un viņi To gauži lūdza un sacīja: „Patiec pie mums, jo vakars metas un diena jau pagalam!” Un Viņš iegāja pie tiem palikt.”

Glābējs tovakar pieņēma aicinājumu — ienākt Savu mācekļu mājās. Viņš apsēdās, lai pastāstītu kopā ar viņiem. Viņš ņēma maizi, svētīja to, lauza un deva viņiem. Viņu acis tapa atvērtas, un tie Viņu pazina. Tad Viņš nozuda to skatam.

Lūka pierakstīja šo svētīto mācekļu sajūtas: „Un tie sacīja savā starpā: „Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums rakstus izskaidrodams?””

Tai pašā stundā abi mācekļi steidzās atpakaļ uz Jeruzalemi, lai pastāstītu par notikušo vienpadsmit apustuļiem. Kad viņi dalījās savā pieredzē, atkal parādījās Glābējs.

Jēzus pats stājās viņu vidū un viņiem sacīja:

unto them, Peace be unto you.” He then reviewed the prophecies of His mission to atone for the sins of all His Father’s children and to break the bands of death.

“And said unto them, Thus it is written, and thus it behoved Christ to suffer, and to rise from the dead the third day:

“And that repentance and remission of sins should be preached in his name among all nations, beginning at Jerusalem.

“And ye are witnesses of these things.”

Just as His beloved disciples, every child of Heavenly Father who has chosen to enter through the gate of baptism is under covenant to be a witness of the Savior and to care for those in need throughout our mortal lives. This commitment was made plain for us by the great Book of Mormon prophet Alma centuries ago at the Waters of Mormon:

“As ye are desirous to come into the fold of God, and to be called his people, and are willing to bear one another’s burdens, that they may be light;

“Yea, and are willing to mourn with those that mourn; yea, and comfort those that stand in need of comfort, and to stand as witnesses of God at all times and in all things, and in all places ... , even until death, that ye may be redeemed of God, ... that ye may have eternal life.”

As you are faithful to these promises, you will find that the Lord keeps His promise to be one with you in your service, making your burdens light. You will come to know the Savior, and in time you will come to be like Him and “be perfected in him.” By helping others for the Savior, you will find that you are drawing nearer to Him.

Many of you have loved ones who are wandering off the path to eternal life. You wonder what more you can do to bring them back. You can depend on the Lord to draw closer to them as you serve Him in faith.

You may remember the Lord’s promise to Joseph Smith and Sidney Rigdon when they were away from their families on His errands: “My friends Sidney and Joseph, your families are well; they are in mine hands, and I will do with them as seemeth me good; for in me there is all power.”

As you bind up the wounds of those in need, the Lord’s power will sustain you. His arms will be outstretched with yours to succor and bless

„Miers ar jums!” Viņš pārstāstīja pravietojumus par Savu sūtību — izpirkt visu Sava Tēva bērnu grēkus un saraut nāves saites.

„Un tiem sacīja: „Tā stāv rakstīts, ka Kristum bija ciest un augšāmcelties no miroņiem trešā dienā

un ka Viņa Vārdā būs sludināt atgriešanos un grēku piedošanu visām tautām, iesākot no Jeruzalemes,

un jūs esat liecinieki tam visam.”

Tāpat kā Viņa mīļotie mācekļi, katrs Dēbesu Tēva bērns, kurš ir izvēlējies tapt kristīts, ir noslēdzis derību — liecināt par Glābēju un rūpēties par tiem, kam tas ir nepieciešams, visu savu laicīgo dzīvi. Šo apņemšanos pirms vairākiem gadsimtiem pie Mormonas ūdeņiem mums skaidri atklāja Mormona Grāmatas dižais pravietis Alma:

„Tā kā jūs vēlaties nākt Dieva pulkā un tikt saukti par Viņa tautu, un esat gatavi nest viens otra slogus, lai tie kļūtu viegli;

jā, un esat gatavi sērot ar tiem, kas sēro; jā, un mierināt tos, kuriem nepieciešams mierinājums, un stāvēt kā Dieva liecinieki visos laikos un visās lietās, un visās vietās ... līdz pat nāvei, lai jūs varētu tikt Dieva pestīti ..., lai jums varētu būt mūžīgā dzīve.”

Ja jūs būsiat uzticīgi šiem solījumiem, jūs redzēsiet, ka Tas Kungs tur Savu solījumu — būt kopā ar jums jūsu kalpošanā un padarīt jūsu nastas vieglas. Jūs iepazīsiat Glābēju, ar laiku kļūsiet Viņam līdzīgi un tapsiet „pilnveidoti Viņā”. Palīdzot citiem Glābēja labā, jūs redzēsiet, ka tuvojaties Viņam.

Daudziem no jums ir tuvinieki, kas ir nokļīduši no mūžīgās dzīves ceļa. Jūs prātojat, ko vēl varētu darīt, lai atvestu viņus atpakaļ. Jūs varat palauties, ka Tas Kungs tuvosies viņiem, ja jūs kalposiet Viņam ticībā.

Jūs, iespējams, atceraties Tā Kunga apsoliĶumu Džozefam Smitam un Sidnijam Rigdonam, kad viņi Tā Kunga uzdevumā bija devušies prom no savām ģimenēm: „Mani draugi, Sidnij un Džozef, jūsu ģimenēm iet labi; viņi ir Manās rokās un Es rīkošos ar tiem, kā Man šķitis labi, jo Manī ir visa vara.”

Kad jūs pārsiesiet grūtībās nonākušo vātis, Tā Kunga spēks jūs atbalstīs. Viņa rokas būs izstieptas kopā ar jūsu rokām, lai atbalstītu un

the children of our Heavenly Father.

Every covenant servant of Jesus Christ will receive His direction from the Spirit as they bless and serve others for Him. Then they will feel the Savior's love and find joy in being drawn closer to Him.

I am a witness of the Resurrection of the Lord as surely as if I had been there with the two disciples in the house on Emmaus road. I know that He lives.

This is His true Church—the Church of Jesus Christ. We will, on the Day of Judgment, stand before the Savior, face to face. It will be a time of great joy for those, in this life, who have drawn close to Him in His service and can eagerly anticipate to hear His words: “Well done, thou good and faithful servant.”

I testify as a witness of the risen Savior and our Redeemer, in the name of Jesus Christ, amen.

svētītu mūsu Debesu Tēva bērnus.

Katrs Jēzus Kristus derības kalps saņems Viņa norādījumus no svētā Gara, kad svētīs un kalpos citiem Viņa labā. Tad viņi jutīs Glābēja mīlestību un gūs prieku, tuvojoties Viņam.

Es esmu Tā Kunga Augšāmcelšanās liecinieks tikpat droši, it kā būtu bijis kopā ar abiem mācekļiem mājā pie Emavas ceļa. Es zinu, ka Viņš ir dzīvs.

Ši ir Viņa patiesā Baznīca — Jēzus Kristus Baznīca. Tiesas dienā mēs stāvēsim Glābēja priekšā, redzot Viņu vaigu vaigā. Tā būs liela prieka vēsts tiem, kas šajā dzīvē ir tuvinājušies Viņam kalpošanā un ar nepacietību gaidījuši, kad varēs dzirdēt Viņa vārdus: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps.”

Par to es liecinu, būdams augšāmceltā Glābēja un mūsu Pestītāja liecinieks, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.